

**Președintele
Henry B. Eyring**
primul consilier în
Prima Președinție

Chemat de Dumnezeu și susținut de oameni

Ca membri ai Bisericii, noi suntem invitați deseori să susținem oameni în chemări de slujire. Cu ani în urmă, un student în vârstă de 18 ani mi-a arătat ce înseamnă să-i susții pe slujitorii Domnului. Încă sunt binecuvântat datorită exemplului său umil.

Abia își începuse primul an de facultate. Fusese botezat cu mai puțin de un an de zile înainte să plece de acasă pentru a-și începe studiile la o universitate mare. Eu slujeam acolo în calitate de episcop.

Când a început anul școlar, am avut un interviu scurt cu el în biroul episcopului. Nu îmi amintesc multe lucruri despre acea primă conversație cu excepția faptului că el a vorbit despre provocările de care avea parte în acel loc nou, însă nu voi uita niciodată a doua noastră conversație.

M-a rugat să ne vedem în biroul meu. Am fost surprins când el a spus: „Putem să ne rugăm împreună și aș putea să spun eu rugăciunea?” Eram cât pe ce să-i spun că eu mă rugasem deja și că mă așteptasem ca și el să fi făcut la fel. Însă, am fost de acord.

El și-a început rugăciunea cu mărturia că el știa că episcopul era chemat de Dumnezeu. El l-a rugat pe Dumnezeu să-mi spună ceea ce el trebuia să facă într-o problemă cu consecințe spirituale foarte importante. Tânărul i-a spus lui Dumnezeu că el era sigur că episcopul îi cunoștea deja nevoile și că îi va da sfatul pe care avea nevoie să-l audă.

În timp ce vorbea, mi-au venit în minte pericolele concrete pe care el avea să le înfrunte. Sfatul a fost simplu, însă dat cu mare claritate: roagă-te întotdeauna, ține poruncile și nu te teme.

Acel tânăr, membru al Bisericii de un an de zile, a predat prin exemplu ceea ce Dumnezeu poate face cu un conducător când el este susținut prin intermediul credinței și rugăciunilor celor cărora este chemat să le slujească. Acel tânăr mi-a demonstrat puterea legii consimțământului comun în Biserică (vezi D&L 26:2). Deși Domnul îi cheamă pe slujitorii Săi prin revelație, ei pot sluji numai după ce au fost susținuți de cei cărora sunt chemați să le slujească.

Prin votul nostru de susținere, noi facem promisiuni solemne. Noi promitem să ne rugăm pentru slujitorii Domnului, ca El să-i îndrume și să-i întărească (vezi D&L 93:51). Noi promitem că vom căuta și vom aștepta inspirație de la Dumnezeu prin sfaturile lor și oricând vor acționa în chemarea lor (vezi D&L 1:38).

Această promisiune trebuie reînnoită adesea în inimile noastre. Învățătorul dumneavoastră de la Școala de duminică se va strădui să predea prin Spirit dar, asemenea dumneavoastră, este posibil ca el să facă greșeli în fața clasei. Totuși, dumneavoastră puteți decide să ascultați și să fiți atenți la acele momente în care puteți primi inspirație. În timp, veți observa mai puține greșeli și mai multe dovezi că Dumnezeu îl susține pe acel învățător.

Când ne ridicăm mâna pentru a susține o persoană, ne luăm angajamentul să ajutăm acea persoană să îndeplinească scopul pentru care Domnul a chemat-o. Când copiii noștri erau mici, soția mea a fost chemată să le predea copiilor mici din episcopia noastră. Nu numai că mi-am ridicat mâna pentru a o susține, însă m-am și rugat pentru ea și, apoi, am cerut permisiunea să ajut. Lecțiile pe care le-am învățat despre aprecierea pentru ceea ce fac femeile și pentru dragostea Domnului pentru copii încă îmi binecuvântează familia și viața.

Am vorbit recent cu acel tânăr băiat care și-a susținut episcopul în urmă cu mulți ani. Am aflat că Domnul și oamenii l-au susținut în chemarea sa în calitate de misionar, de președinte de țară și de tată. La sfârșitul conversației noastre, el a spus, „Încă mă mai rog pentru dumneavoastră în fiecare zi”.

Ne putem hotărî să ne rugăm zilnic pentru cineva care este chemat de Dumnezeu să ne slujească. Îi putem mulțumi cuiva care ne-a binecuvântat prin slujirea sa. Ne putem hotărî să ne oferim ajutorul atunci când cineva pe care am susținut are nevoie de voluntari.¹

Cei care-i susțin pe slujitorii Domnului în împărăția Sa vor fi susținuți de puterea Sa incomparabilă. Noi toți avem nevoie de acea binecuvântare.

NOTĂ

1. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 211–212.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

După ce ați împărtășit mesajul, gândiți-vă să citiți următorul citat: „Domnul va face din dumneavoastră un instrument în mâinile Sale dacă sunteți umili, credincioși și sărăcuțoși... Veți primi tărie sporită când veți fi susținuți de congregație și puși deoparte” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 20). Rugați familia să se adune în jurul unui obiect greu și rugați o persoană să ridice obiectul. Adăugând treptat câte o persoană,

invitați-i pe ceilalți membri ai familiei să ajute la ridicarea obiectului. Discutați despre ce se întâmplă când toată lumea ajută. Gândiți-vă să puneți accent pe sfatul președintelui Eyring despre modurile practice în care îi putem susține pe alții în chemările lor.

TINERI

Mulțumită învățătoarei mele de la Școala de duminică

Nume nedezvăluit

Clasa mea de la Școala de duminică nu este întotdeauna pioasă. Îmi place să ascult lecția în fiecare săptămână, însă uneori se pare că celorlalți nu le place. Adesea, ei vorbesc între ei sau se joacă pe dispozitive electronice în timp ce învățătoarea noastră încearcă să ne predea. Din nefericire, uneori și eu sunt o parte a problemei.

Într-una dintre săptămâni, am fost mai răi ca de obicei și, la sfârșitul lecției, învățătoarea noastră a început să plângă pentru că nimeni nu i-a ascultat lecția. În timp ce ieșeam din clasă, mi-a părut rău pentru ea.

Duminica următoare, învățătoarea noastră ne-a explicat că s-a rugat mult în acea săptămână căutând îndrumare și a simțit că trebuie să ne arate un film al Bisericii. Ea a dat drumul la film, care era despre viața lui Isus Hristos și despre miracolele pe care El le-a împlinit.

În timp ce mă gândeam la acel film în seara respectivă, am simțit ceva aparte. Dintr-o dată mi-am dat seama că simțeam Spiritul, mai puternic decât L-am simțit vreodată. Imediat m-am decis că voiam să fac schimbări în viața mea pentru a fi mai asemănător Salvatorului și am observat că experiența avută în acea zi la Școala de duminică mi-a întărit mult mărturia. Sunt atât de recunoscător pentru învățătoarea mea de la Școala de duminică și pentru tot ce face în fiecare săptămână pentru clasa noastră.

Credință, Familie, Alinare

Învățământul prin vizite – o îndatorire sacră

Studiați acest material, rugându-vă și, dacă este potrivit, discutați-l cu surorile pe care le vizitați. Folosiți întrebările pentru a vă ajuta să le întăriți pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă în propria dumneavoastră viață.

În calitate de învățătoare vizitatoare, noi avem de îndeplinit o misiune spirituală importantă. „Episcopul, care este păstorul rânduit al episcopiei, nu poate veghea, în același timp, întreaga turmă a Domnului. El contează pe ajutorul inspiratelor învățătoare vizitatoare.”¹ Căutarea și primirea revelației cu privire la cine trebuie desemnată să vegheze asupra fiecărei surori sunt esențiale.

Inspirația începe atunci când membrele președinției Societății de Alinare discută, rugându-se, despre nevoile fiecărei surori în parte și despre cele ale familiilor acestora. Apoi, cu aprobarea episcopului, președinția Societății de Alinare desemnează însărcinările într-un mod care le ajută pe surori să înțeleagă că învățământul prin vizite este o responsabilitate spirituală importantă.²

Învățătoarele vizitatoare ajung să cunoască și să iubească fiecare soră în mod sincer, o ajută să-și întărească credința și, când este necesar, îi slujesc. Ele caută inspirație personală pentru a ști cum să satisfacă nevoile spirituale și temporale ale fiecărei surori pe care o vizitează.³

„Învățământul prin vizite devine o lucrare a Domnului când ne concentrăm asupra oamenilor și nu asupra procentelor de efectuare a vizitelor. În realitate, învățământul prin vizite nu se încheie niciodată. Este mai mult un mod de viață decât o însărcinare.”⁴

Din scripturi

Matei 22:36–40; Ioan 13:34–35; Alma 37:6–7.

Din istoria noastră

Eliza R. Snow, a doua președintă generală a Societății de Alinare ne-a învățat: „Consider chemarea de învățător ca fiind o chemare măreață și sfântă”. Ea le-a sfătuit pe învățătoarele vizitatoare „să fie pline de Spiritul lui Dumnezeu, de înțelepciune, de umilință, de dragoste” înainte să viziteze cămine pentru ca ele să poată constata și satisface atât nevoile spirituale, cât și nevoile temporale. Ea a spus: „S-ar putea să simțiți că trebuie să roștiți cuvinte de pace și de consolare și, dacă găsiți o soră căreia îi este frig, îmbrățișați-o ca pe un copil și încălziți-o”⁵.

Pe măsură ce înaintăm cu credință precum surorile de la

începutul Societății de Alinare, Îl vom avea cu noi pe Duhul Sfânt și vom fi inspirate să știm cum s-o ajutăm pe fiecare soră pe care o vizităm. „[Să] căutăm înțelepciune în loc de putere”, a spus sora Snow, „și [noi] vom avea toată puterea pe care vom ști s-o exercităm.”⁶

NOTE

1. Julie B. Beck, „Societatea de Alinare: o lucrare sacră”, *Liahona*, nov. 2009, p. 114.
2. Vezi *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.5; 9.5.2.
3. Vezi *Handbook 2*, 9.5.1.
4. Julie B. Beck, *Liahona*, nov. 2009, p. 114.
5. Eliza R. Snow, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 108.
6. Eliza R. Snow, în *Daughters in My Kingdom*, p. 45–46.

Ce pot face eu?

1. Cum pot să îmi îmbunătățesc capacitatea de a-mi îndeplini responsabilitatea importantă de învățătoare vizitatoare?
2. În calitate de învățătoare vizitatoare, cum le pot ajuta pe celelalte surori să-și îndeplinească responsabilitatea de învățătoare vizitatoare?

Pentru mai multe informații, accesați reliefsociety.lds.org.